

ת"פ 51026/12/13 - מדינת ישראל נגד טוביה שפטרו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51026-12-13 מדינת ישראל נ' שפטרו

בפני	כב' השופט שמואל מלמד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	טוביה שפטרו

פסק דין

כתב האישום וההסכמות

ביום 06.11.14 הגיעו הצדדים להסכמה לפיה הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, עמדת המאשימה לעונש שלושה חודשי מאסר אשר תיבדק אפשרות ריצויים בדרך של עבודות שירות וכן מאסר על תנאי והסנגורית תעתור באופן פתוח.

נוכח הודאתו נקבע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בעובדות כתב האישום בעבירה של העסקת תושב זר, עבירה לפי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952; הסעת תושב זר עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952.

על פי עובדות כתב האישום, אישום 1, בתאריך 23.05.13 העסיקה הנאשמת 250 נ, שוהה בלתי חוקי, בעבודתסבלות, מבלישבידוהיתריםלשהייהאותעסוקהבישראלכדין. אישום 2, בתאריך 05.06.13 הסיעהנאשםברכבותושבהאזורמהמוזכרבאישוםהראשוןלעיל, מבלישבידיהאחרוןאישורשהיהבישראל כדין.

טיעוני הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה טען לחומרת העבירה, העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי. הערך המוגן, של החשש לפגיעה בציבור נוכח הסעת והעסקת שוהים בלתי חוקיים. לעניין אי הרשעה הכלל הוא שיש להרשיע את הנאשם. התסקיר לא הצביע על כל אינדיקציה מדוע הרשעה תפגע בנאשם ולכן ביקש ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם. עתירת המאשימה בהתאם למתחמים בין חודש לבין שישה חודשי עבודות שירות, עתרה התביעה להשית על הנאשם שישה חודשי עבודות שירות, פסילה וקנס אשר בא לפגוע בכיסו של הנאשם.

ב"כ הנאשם טענה כי הפסילה לא הייתה במסגרת ההסדר. לעניין המתחם לדעת ב"כ הנאשם מתחמי ענישה הם בין

תנאי לבין מספר מועט של חודשי עבודות שירות. ב"כ הנאשם ביקשה לחרוג מן המתחם לקולא. נוכח חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה משנת 2013. לא ניתן לטעון לגבי המצב הביטחוני היום בהסתכלות על עבירה שנעברה בשנת 2013. רף העבירה מאוד נמוך מבחינת הנסיבות והנתונים האישיים של הנאשם, יכולים להצדיק חריגה מן המתחם על אף שאין הצבעה על פגיעה קונקרטית. מדובר באדם בן 56 ללא כל עבר פלילי, שירת שירות מלא קרבי, משרת מילואים ויש לו עסק משלו אשר יכולה לפגוע בהחזקת הנשק במילואים. הנאשם לקח אחריות מלאה והתסקיר מדבר על כך שלא מדובר בהתנהלות עבריינית. ב"כ הנאשם ביקשה להסתפק באי הרשעה ושל"צ, לחלופין ביקשה ב"כ הנאשם להסתפק במאסר על תנאי ולא לשלוח את הנאשם לעבודות שירות.

דין והכרעה

לשאלתה הרשעה אני סבור כיישם מקום להרשיע את הנאשם. הפסיקה חזרה ושנתה את המבחן הכפול על פיה לכתב"פ 2083/96 תמכתב' מדינת ישראל, בפסקה 7 לפסק - דינה של כבוד השופטת ד' דורנר. הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שניתנאים מצטברים נקבעו, על מנת שניתן יהיה להימנע מהרשעה

ראשית, **על ההרשעה לפגוע בפגיעה חמורה בשיקום הנאשם,** **ושנית,**

סוגה עבירה מאפשר לו ותרבות נסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקום וליה ענישה אחרים.

וכן י' קדמי, סדרה דין בפלילים, חלק שני-כרך, "הוצאת דיון ונתש"ס - 2009, (ע"מ 1632):

"במצבים חריגים מיוחדים... כאשר עלול להיות צורך פרע רבלתינס בלין עוצמת הפגיעה של הרשעה... בנאשם... לבין תועלתה של הרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי ביהמ"ש הכוח להחליט, כי חרף אשמתו... הוא לא יורשע" (שם, שם).

שירות המבחן המליץ שלא להרשיע את הנאשם בנסיבות האמורות "לעניין נושא ההרשעה, מאחר ומדובר בעבירות ראשונות לגביהם מקבל הנאשם אחריות, מוכן לשאת בתוצאותיהן ועל מנת להימנע מפגיעה בעתידו, נמליץ לסיים הליך המשפטי הנוכחי מבלי להרשיעו בדיון". בית המשפט חייב לציין כי המלצה זו אינה עומדת באף תנאי של הפסיקה ראשית לא ברור כלל כיצד ההרשעה יכולה לפגוע בנאשם ובשיקומו. מדובר בנאשם בן 56 בעל עסק עצמאי כיצד הרשעה יכולה לפגוע בעתידו לא ברור כלל. עוד אציין כי מבחינת חומרת העבירה אין מדובר בעבירה פשוטה והיא כוללת בחובה סכנה לציבור משכך אין הצדקה שלא להרשיע את הנאשם.

נוכח הודאתו אני מרשיע את הנאשם בביצוע המיוחס לו בעובדות כתב האישום בעבירה של העסקת תושב זר, עבירה לפי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952; הסעת תושב זר עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952.

מדיניות הענישה בעבירות של הסעה, העסקה והלנה של תושבי האזור נקבעה ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] ניתן ביום 12.2.06, (להלן: **הלכת אבו סאלם**). אומנם פסק הדין ניתן לפני תיקון מספר 13, אך הדברים שנאמרו שם הינם טובים ונכונים גם למקרה שבפני, כאשר אני לוקח בחשבון את ההחמרה בעונש המקסימאלי, עקב קיומה של נסיבה מחמירה בדמות מספר מוסעים שעולה על שישה. **בהלכת אבו סאלם** כבוד השופט חשין עמד על

כללי הענישה המנחים בעבירות מעין אלה, וזאת בשל התופעה של פערים משמעותיים בענישה בין בתי המשפט השונים. נביא את תמצית הכללים כפי שנקבעו בפסק הדין:

א. להלכה שנקבעה ברע"פ 5198/01 **טלעת חטיב נ' מדינת ישראל** פ"ד נו(1) 769, יש שתי אונות (להלן: **הלכת חטיב**). האונה האחת היא שעבירה לפי סעיף 12א לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, היא עבירה חמורה וכי העונש הראוי לה הוא עונש מאסר בפועל. האונה השניה, נסובה על החרג, היינו אותן נסיבות "יוצאות מגדר הרגיל" העשויות לשלול הטלתו של עונש מאסר. שתי האונות כפופות לעיקרון היסודי בדיני העונשין, קרי כי ענישה בפלילים לעולם ענישה אינדיבידואלית היא (פסקה 9 **להלכת אבו סאלם**);

ב. מדיניות הענישה הראויה בעבירות לפי סעיף 12א לחוק הכניסה לישראל, נוטה לעבר הטלת עונש של מאסר בפועל, אלא שמדיניות זו תולה עצמה בנסיבותיו האישיות של כל מקרה ומקרה והעונש שיושט על עבריין חייב להלום את נסיבותיו של המקרה ושל העבריין הספציפי (פסקה 10 **להלכת אבו סאלם**);

ג. מדיניות הענישה המחמירה עדיין תקפה. יחד עם זאת, ניתן גם לחשוב על מקרים מתאימים שבהם ניתן לשרת את האינטרס הציבורי בעונשים שאינם דווקא של מאסר בפועל, אלא תמהיל של אמצעים אחרים כגון קנס כספי משמעותי, התחייבות כספית, מאסר על תנאי, שלילת רישיון נהיגה ותפיסה וחילוט של רכב שבו בוצעה עבירת ההסעה שלא כדין (פסקאות 11-13 **להלכת אבו סאלם**);

יש ליישם את ההלכה על פי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. יש לתת ביטוי לנסיבותיו האישיות של העבריין, בהן גילו, מצב בריאותו ומצבו המשפחתי. משקל רב יש ליתן לנסיבות ביצוע העבירה ולמניעיו של העבריין ובייחוד יש להתחשב בסיכון שיצר הנאשם לשלום הציבור (פסקה 14 **להלכת אבו סאלם**).

מדיניות הענישה המקובלת והנוהגת בעבירה של הסעה והעסקת שוהה בישראל שלא כדין, הינה מגוונת ונעשה בה בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל ולתקופה של מספר חודשי מאסר ראה רע"פ 9301/09 **מחארג'ה נ' מדינת ישראל** (19.11.09); רע"פ 756/10 **מרעינ' מדינת ישראל** (31.01.10); ת"פ (פ"ת) 27853-08-10 **מדינת ישראל נ' בדווי** (17.02.13); ת"פ (פ"ת) 22206-03-11 **מדינת ישראל נ' ארזי** (03.07.13); ת"פ (אשדוד) 58288-09-11 **מדינת ישראל נ' פרנקל** (27.05.13); ת"פ (רחובות) 24051-08-12 **מדינת ישראל נ' יואלעדי** (17.09.14). קיימים גם חריגים של אי הרשעה ראה ת"פ (כ"ס) 32436-01-11 **מדינת ישראל נ' יוסף עטאללה** (31.03.14); ת"פ (רמ) 18089-03-10 **מדינת ישראל נ' אסמאעיל אלעמורי** (12.07.12) (המדינה לא הגישה ערעורים על החלטות אלו).

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע, בטרם גזירת הדין את מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בעיקרון המנחה בענישה, שהוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם. בין סוג ומידת העונש המוטל עליו, מידת הפגיעה בערך חברתי המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה. בהינתן הפרמטרים הבאים ובהתחשב בכך שהנאשם הורשע בעבירה של העסקת שב"ח סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין הארוע הוא מאסר על תנאי ושל"צ, ועד שמונה חודשי מאסר. כיום לאחר פס"ד אלהרוש רע"פ 3677/13 עולה כי על בית המשפט לבחון מטרת כניסת השוהה לארץ. כאשר מדובר בכניסה למטרת עבודה בית המשפט העליון קבע כי

מתחם הענישה יחל במע"ת. בנסיבות אלו נראה כי עונשו של המעסיק לא יכול לעמוד במתחם מאסר חובה בלבד כעמדת המאשימה, אלא יש מקום לקבוע מתחם גמיש יותר כאמור בהחלטה זו.

בבוא בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם על בית המשפט בנסיבות העבירה להתחשב בכמות השווה הבלתי חוקיים אותם העסיק הנאשם, המסגרת בה נעברה העבירה וכוונת הדברים האם הנאשם הסתיר את השווה בלתי חוקי, ניסה להימלט משוטרים על מנת לבצע את העבירה או כל נסיבה אחרת שיש בה כדי ללמוד על נסיבות מחמירות בעת ביצוע העבירה.

במקרה הנוכחי לא מתקיימות נסיבות מחמירות והנאשם נתפס מעסיק שב"ח אחד במועד נקודתי. ומסיע שב"ח במועד אחר.

בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר שירות מבחן לפיו, הנאשם כבן 56, אב לשני ילדים. שרת שירות צבאי מלא וכיום עובד כקבלן שיפוצים עצמאי. בהתייחסות לעבירות שביצע הנאשם מקבל אחריות לביצוען, מכיר בתוצאות מעשיו ומבטא נכונות לבצע עבודות שירות לתועלת הציבור כעונש. מדובר באדם מתפקד, שביצועה העבירה אינו מאפיין את התנהלותו בדרך כלל לומה לחייו. הנאשם נעדר עבר פלילי. שירות המבחן התרשם כי בעונש של"צ יש כדי להוות עונש חינוכי שיקומי במהלכו יתרום מכוחותיו למען אוכלוסייה הנזקקת, עונש שיש בו כדי להקטין סיכון להישנות ביצוע עבירות. לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל על נאשם עונש של"צ בהיקף של 150 שעות. צוה של"צ יבוצע במסגרת "עזר מציון" תל אביב בהיסייעתת פקיד מיון וחלוקת מזון.

בהינתן המתחם האמור, יש לגזור את עונשו של הנאשם תוך שקילת המתחם ותוך התחשבות בנסיבות המשליכות על קביעת העונש המתאים, כאשר בעניינו יש ליתן משקל להלימה בגזירת העונש לביצוע העבירה ע"י הנאשם; נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה; מידת הפגיעה בערך המוגן; גילו של הנאשם; הנסיבות עליהן עמדה ההגנה בטיעוניה; הודאתו המצביעה על נטילת אחריות; היותו נעדר עבר פלילי. שיקולי העונש כעונש חינוכי ושיקומי.

לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטיעוניהם, בנסיבות המקרה והעניין ועל פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני קובע כי אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

א. אני דן את הנאשם למאסר למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים. התנאי הוא שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

ב. הנאשם ישלם קנס בסך ₪ 2,000 או 20 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ליום 01.01.16. במידה קיים פיקדון הרי שהוא יקוזז מהקנס והיתרה תושב לנאשם.

ג. אני מורה לנאשם לבצע 150 שעות שרות לטובת הציבור על פי התוכנית שהוכנה ע"י שירות המבחן. במסגרת העמותה עזר מציון.

בית המשפט מסביר לנאשם ומזהיר את הנאשם, שאם לא ימלא אחרי צוהשל"צ מכלבחינה שהיא אויעבורעבירה נוספת, בית המשפט יהיה רשאי לבטל את צו השל"צ ולשפוט אותו מחדש, לרבות הטלת עונש נוסף על העבירה שבגינה ניתן הצו.

הנאשם הביע את נכונותו למלא אחר הוראות הצו.

המזכירות תשלח פרוטוקול הדיון לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א, תוך 45 יום מהיום.

במידה וקיימים מוצגים הרי שהם יישמדו, יחולטו, יושבו לבעליהם על פי שיקול הדעת של קצין החקירות.

ככל שהופקד פיקדון בתיק על-ידי הנאשם או בעד מניעה על-פידין, הקנס יקוזז מהפיקדון ואת היתרה ישלהחזיר לידיו או לגורם אחר לפי בקשת הנאשם.

הנאשם יפנה למזכירות ביהמ"ש לקבלת שובר תשלום קנס.

ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ו, 22 אוקטובר 2015, בנוכחות
הצדדים.